

Mida teeb inimene?

Trepikoja seinad on kaetud sinise värvikihiga, mis on üpris maitselage, ja kui õues poleks nii paganama külm, magaksin hea meelega lageda taeva all, kus varesed ja tuvid mind vajadusel mekkida saaks ja oma poegadelegi pakkuda. Pea toetus uksepiida najale, minust möödus oma hea 10 inimest, kes silmitsesid mind nagu lihtlabast rahvavaenlast – ise vaatasin neid sama tundega, et olengi vaenlane. Minu nägemiselundites helkis väga läbinähtavalt mingisugune piinlikkus, mida ma tõenäoliselt mäletan ka surivoodil lebedes, samas kui mind seal ümbritsevad need, kellest täna vaid und võin näha, minu palgelt higi võõpavad, ise kõõrdi minu rahakotti jõllitamas, näpud harali ja puha. Muidugi pole mul sealt midagi võtta, aga äkki kunagi on. Äkki naeratab mulle õnn ja võidan sandikopikate eest ostetud lotopiletiga, äkki saab minust üleöö üübertalent, kes sarnaneb Einsteinile või Nietzschele, oma valdkonnas täielikud tipud, keda kõik alt üles vahivad ja kellel on, mida öelda. Kas mul on üldse midagi, mis on väärt ütlemist?

Kuskil kauguses kuulan sireene. Ilmselt mõni eluheidik, kellele vanemad piisavalt tähelepanu ei pööranud, istub nüüd võmmiauto tagaistmel. Ei tea, kas ta mõtleb, mida ta tegi, või kas ta mõtleb, mida temast mõeldakse. Kadestan teda veidi, sest praegu on tal soe, hommikul visatakse talle pokris ette potsik putru ja vähemasti oletan, et tal on oma koht, kuhu tagasi pöörduda, kus mõni ärajoodud Malle teda ikka ja jälle ootab, sest koos juua on mõnusam.

Betoon minu tagumiku all on eriti külm. Tunnen, et empaatia tole võõra vastu, keda praegu ringi kärutatakse, seda oma pahede tagajärjel. Samastun kohati. Me oleme ju kõik sisimas lapsed. Nii ka tema, nii ka mina, ja kes määrab, millal me peame suureks kasvama, ja kuidas!? Kes seda õpetab? Einstein seda ei õpetanud, vuntsi siludes vaaritas ta oma geniaalsetes ajudes mingeid numbreid ja valemeid ja teooriaid, aga kellel neid vaja on, kui oled minuga analoogses situatsioonis!? Üleskasvamise või tähendab üleskasvamise edukus on valikute küsimus. Ilmselt olen ma teinud väga nigelaid valikuid, ja mind hellitab ja lohutab vaid ainuüksi teadmine, et minusuguseid on liiga palju.

Uni tikub peale. Hea meelega heidaksin hinge. Tõmban oma viletsa talvepalitu tugevamini enda ümber, samas kui üks snoobikam keskeas daam, silmalaud samasugust labast värvi nagu need neetud trepikoja seinad, mässib end tuhkrakraesse, mis nii mõnus ja soe näib, sealkohal vaatab

mind, nagu ta oleks minust kordades parem. Võib-olla ta ongi, ja võib-olla nii jääbki, aga miski ei tühista asjaolu, et ta viibib praegu minuga sama katuse all, odavas Lasnamäe hruštšovkas, lihtsalt temal on siin kamber, mis tõenäoliselt tema omagi pole. Aga noh, mul pole sedagi.

Konutun tükk aega inimestel jalus nagu mõni kerjus, kuni mõistan, et tänane uni tuleb tõeliselt morn ja ma olen narr, et ennast kuskile üles riputanud veel pole. Vähemasti oleks mul siis rahva silmis mingisugune suurem mõte, nobenäpud-žurnalistid kirjutaksid minust, just minust, ja 12aastased poisikesed pildistaks enda rõõmuks minu, just minu, lehkavat ja jääkülma keha, mitte kellegi teise oma. Tõepoolest, see juhtuks ka siis, kui minu asemel oleks pael kaelas kellelgi teisel, aga öösel inimtühjadel tänavatel kummitades teaksin ma vähemalt ise, et ühiskonnas oli mul lõpuks mõni pädev funktsioon. Ei eita, et tegevusetud netikommentaatorid mõistaksid mind oma Viimsi "mõisades" hukka, ise kavala näoga end sipsidest paksuks õgides, et mis õige ilmakodanik oma risti lõpuni ei suuda kanda – kuidas saab nii, et sa kuritarvitad oma aega, mida siin dimensioonis meile niigi vähe antud.

Kella olen ma ammu panti andnud, aga sellegipoolest tean, et tunnid, minutid, sekundid lendavad jõe aeglaselt. Oksendamiseni aeglaselt. Varavalget oodates meenuvad mulle head ja helged ajad, mil ainuke murekild, mille ma omaks võtsin, oli et kommivaagen kodu köögilaual tühi ei oleks ja telerist tuleks parem partii multifilme. Kui liivakastis sai voolitud ja vormitud liivast küpsetisi, kui kukkumised polnud nii valusad ja kui kliše see ka ei oleks, kui muru oli rohelisem. Ilmselt ei koge me lapsepõlvehelgust enam kunagi, võib olla vaid siis, kui sünnime uuesti.

Marlen Makarov

11.H

Läänemaa Ühisgümnaasium

Juhendaja Tiina Brock